

det gjælder om alle andre Bestemmelser, der staa i Lyendeloven, at det, der indvendes mod dem, er, at der for Tiden ikke er tilstrækkelig Anledning eller Ret for Husbonden til at hævde de Fordringer overfor Lyendet, som dette selv frivillig er gaaet ind paa. Forholdet er saaledes, at Lyendet gjør omtrent, hvad det vil, medens Husbonden, naar han vil paatale noget Saadant, i flere Henseender med Hensyn til Udgifter, Melighed og Rønderi er stillet saaledes, at han hellere lader Lyendet gjøre hvad det vil end paataler det (Berg: Det er en anden Sag). Nei, det er ikke nogen anden Sag. Derfor man stillet to Kontrahenter saaledes, at den ene omtrent kan gjøre, hvad han vil, fordi den anden ved de gjældende Bestemmelser, han skulde benytte sig af at hævde sin Ret, er saaledes stillet, at han ikke kan benytte dem, saa er det ikke det Rette, saa er det ikke dette, man vil. Derfor er det, 'at jeg ogsaa her paaftaar, at vi trænge til Lovbestemmelser. Enkelthederne har jeg ikke villet udtale mig om, jeg har kun villet gjøre gjældende, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), som mener, at vi ere enige, ikke fuldt har overbevist mig om, at vi ere det, thi han gaar ved Motiveringen af sin Mening ud fra en helt modsat Betragtning af det, som jeg efter min Opfattelse mener er det Rigtige.

Berg: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden (Krabbe): Ja, for en kort Bemærkning skal jeg give det ærede Medlem Ordet.

Berg: Turde jeg med den høitærede Formands Tilladelse oplæse § 26 i Loven af 10de Mai 1854. Den lyder saaledes: „For Ulydighed mod Husbonden eller den, som paa Husbondens Begne kan befale over Lyendet, skal dette bøde fra 1—10 Rigsbaler. For Trods og for Opsætighed skal Lyendet dømmes enten til lige Bøder eller til simpelt Fængsel eller Fængsel paa Band og Brød i indtil 5 Dage. For fornærmelige Ytringer anvendes de samme Straffe, og for Modstand eller Fornærmelse i Gjerning Fængsel paa Band og Brød fra 5—20 Dage, for saa vidt der ikke efter andre Love er forskyldt en større Straf.“ Jeg ønsker, at denne Paragraf bliver indført mellem de Forhandlinger, vi søre om, hvorvidt ikke den nuværende Lov allerede har sigtet paa Lyendet. Hvorvidt nu Hensigtsmæssighed taler for at benytte en anden Procesregel for at paalægge Lyendet denne Straf eller hjælpe Husbonden til Rettelse i at faae denne Straf efterværet paa Lyendet, er igjen en anden Sag, men jeg kan ikke negte, at allerede den nuværende Lovgivning er streng i sine Fordringer ligeoverfor Lyendet.

Formanden (Krabbe): Det ærede Medlem for Viborg Amts 1ste Valgkreds har begjæret Ordet paamy. Hvis der ikke sker Indsigelse herimod, anser jeg mig bemyndiget til at give ham det. (Ophold). Det ærede Medlem har Ordet.

Chr. Jensen: Naar det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) sagde, at jeg skulde have gjort gjældende her under Forhandlingerne, at Lyendet skulde befale den ene Dag og Husbonden lyde, saa har jeg kun sagt eksempelvis, om det var de Herrers Mening, at det skulde være saaledes, naar de hævde, at det skulde være fuldstændig Lighed mellem Husbonden og Lyendet. Jeg har ikke udtalt det, som om det var deres Mening, men jeg har sagt: det var vel ikke deres Mening. Det forekommer mig, at dette vilde være at gaa for vidt, og jeg tror, at jeg tidligere nærmere har udviklet, hvad jeg anser for en passende og sømmelig Lighed mellem Husbond og Lyende. Jeg veed meget godt, at vi have Lovbestemmelser, som kunne anvendes, naar Lyendet gaar bort uden Forlov, men jeg sagde i mit Foredrag, at naar Husbonden siger Noget til Lyendet, saa svarer dette Husbonden: „Naar Du ikke er fornøjet med mig, saa gaar jeg,“ og Udviklingen har vist, at Husbonden ikke staaer sig ved at sagsøge det Lyende, der løber sin Bei, og derfor lader han det være.

Solstein: Jeg skal blot tillade mig at gjøre opmærksom paa, at naar det ærede Medlem fra Ribe (Busk) sagde, at det vistnok ikke vilde være til nogen Nytte at foretage Forandringer i denne Lov, fordi man ikke kunde komme nogen Bei med den nuværende Regjering, saa anser jeg det for en Slags Pligt for mig at sige, at dette ere vi ikke berettigede til at sige i denne Sag og lige over for den ærede Justitsminister. Jeg anser det for en ligefrem Pligt for os, der have arbejdet med den ærede Minister i Udvalget ifjor i denne Sag, at udtale, at den ærede Justitsminister har vist megen Smødekønnen, og han har jo i det Væsentlige hævdet, maaste endog med nogen Banstælgelighed. Folkethingets Standpunkt i det andet Thing. Dette tror jeg, at det er en Retfærdighedspligt at anerkende. Derfor maa jeg, som sandelig ellers ikke kan besyldes for at nære nogen som helst Sympathi for dette Ministerium, og som gjentagne Gange har sagt det meget værre Ting, end hvad det ærede Medlem i Dag har sagt, anse det for min Pligt at yde den ærede Minister den Ros, at i denne Sag forholder det sig saaledes. Derimod tror jeg nok, at Landstinget, og navnlig de Medlemmer i det andet Thing, som særlig glæde sig til at faae en saadan Lov, havde gjort bedre i at følge det Raad, der, saavidt jeg huffer, kom fra den ærede Minister ifjor, ikke at nedsætte Udvalg, men at lade Lovforslaget gaa til 2den Behandling uden et saadant, for at